

Önce sen diyebilmek

Ilık bir ilkbahar günüydü. Küçük Ayşe evlerinin ön bahçesinde rengârenk çiçekleri görünce aklına çok güzel bir fikir geldi. “Annem menekşeleri sever” diye geçirdi içinden. Yüreği sevinçle doldu. “Bir demet menekşe toplayıp götürürsem, annem ne kadar sevinir. Kızım beni hatırlamış diye yanağıma bir teşekkür öpücüğü kondurur” diye düşündü. Bu mutlu hayal içerisinde, bir etek dolusu menekşe topladı. Onları küçücük elleriyle tek tek bir araya getirip demet yaptı. Anneciğini daha da memnun etmek için mutfığa koştu. Raftan bir bardak kaptı. Çiçek demetini içine yerleştirdi. Çeşmeden üzerine su ilave etti. Sevinçle zıplayarak mutfaktan çıkarken ayağı kapı eşiğine kapılıp sendeledi. Elindeki bardak kayıp yere düştü ve param parça oldu. Çiçekler etrafa dağıldı. Yan odada dikmiş dikmekte olan annesi kırılan bardağın sesini duyup dışarı fırladı. Küçük Ayşe korkudan ne söyleyeceğini bilemedi. Anne, yerdeki cam kırıkları görünce sinirden kan beynine çıktı; gözleri yuvalarından fırladı. Geriye dönüp odadan bir sopa aldı. Küçük kızın niyetini ve bardağın niçin kırıldığını sormadan dövmeye başladı. Kızcağız neye uğradığını şaşırılmış can acısıyla yalvarıyordu. –Anneciğim, yeter, ne olursun vurma! Kızgınlığı geçmeyen anne hem bağıırıyor hem vurmaya devam ediyordu: -Benim en sevdiğim bardağı kırarsın ha! Seni sakar seni! Dayağı ye de aklın başına gelsin.

Küçük Ayşe, teşekkür ve öpücük beklerken hem dayak yemiş hem de hakarete uğramıştı. Bu haksızlık karşısında annesine kin besledi, ona bir daha çiçek getirdiğini gören olmadı.

Çocuğunuzun size karşı kin duymasını sağlamanın pek çok yolu vardır. Bunlardan biri de onun hislerine değer vermemektir. Yetişme süreci boyunca hisleri değer görmemiş, duygusal ihtiyaçları görmezden gelinmiş çocuklar, rövanşçı maalesef trajik bir şekilde alırlar. Huzurevlerinde bir başına kalmış yaşlı insanların pek çoğunun hikâyesi bu rövanş mücadelesinin izlerini taşır. Kulak verdiğinizde can yakan hikâyeler dinlersiniz bu insanlardan. Yıllardır uğramayan kızlarından, oğullarından yakınırlar, hiç beklemedikleri bu finalin hüznünü akıttırlar gözyaşlarında. Adaletin gereği çocuklarına mikrofon uzattığınızda ise pek çok kırık cam parçaları ya da lekeler görürsünüz halılarda, koltuklarda çocukluklarına dair. **Evlerindeki düzen, iç dünyalarındaki dağınıklığa tercih edilmiştir çoğu zaman.**

Sevgi içselleşince güzel. Bunun yolu da sevgiyi imgesel düzeyin dışına taşıyabilmektir. Sadece annemiz ya da babamız oldukları için değil, şefkatli, sevgi dolu ve iyi birer insan oldukları için de sevebilmeliyiz onları. Ancak o zaman statünüz ne olursa olsun kalıcı sevgiler bırakabilirsiniz gönüllerde. En güçlü olduğunuz anlarda “önce sen” demişseniz çevrenizdeki insanlara, baş tacı yapılırsınız en düşkün anınızda. “Önce sen”

diyebilmek, sen değerlisin diyebilmektir. Kırılan bardağı ya da başka bir şeyi yerine koyabilirim fakat incinen duygularını telafi edemem diyebilmektir. “Önce sen” diyebilmek, saçınızı çekerken öpebilmenizdir çocuğunuzu. “Önce sen” diyebilmek, sizi yıllarca koşulsuz seven ve en kötü zamanlarınızda sığınağınız olan insanlara, en düşkün anlarında “şimdi de sen” dedirten şeydir aslında.

KÖKSAL TERZİOĞLU